

ХАНС КРИСТИАН АНДЕРСЕН ХРАБРИЯТ ОЛОВЕН ВОЙНИК

Превод от руски: Васил Велчев, 2009

chitanka.info

Имало едно време двајсет и пет малки оловни войника. Те всички били братя, защото били отлети от една и съща стара, оловна лъжица. И всички били досущ еднакви — с изключение на двајсет и петия, който имал само един крак, защото го направил последен и оловото не достигнало.

В стаята, където били строени войниците, живеели и много други играчки, но най-хубава от тях била хартиената балерина. Ръцете ѝ били протегнати нагоре, а едното ѝ краче се издигало толкова нависоко, че почти не се виждало. Още щом я зърнал, нашият храбър боец се влюбил в нея завинаги.

Вечер, когато децата в къщата заспивали дълбоко, играчките плъзвали из къщата и си устройвали шумни празненства. Само малката балерина и войникът оставали неподвижни. Тя стояла на пръсти и изглеждала така, сякаш ѝ сегичка ще затанцува, а той я гледал захласнато и не я изпускал от поглед нито за миг.

Но веднъж капачето на пъстрата табакера се отворило и отвътре изскочило едно таласъмче, завинтено на пружинка.

— Хей, войнико! — креснало то. — Я не зяпай така! Тази балерина е твърде хубава за тебе!

Оловният войник се престорил, че не го е чул.

— А, така значи! — ядосало се таласъмчето. — Ще видиш ти, само почакай до утре!

И дали това наистина било работа на таласъмчето, никой не знае, но на сутринта, когато прислужницата преместила оловния войник на перваза, изведнъж духнал силен вятър, който го запратил на улицата. Клетникът летял цели три етажа! После паднал на земята, а навън ваял проливен дъжд.

Когато пороят отминал, дошли две момчета.

— Гледай, гледай! — посочило едното. — Оловен войник! Хайде да го пуснем да плува! Направили му лодка от вестник, закрепили го в нея и го пуснали в канавката. Лодката се понесла по водата, като не преставала да се върти, но войникът не трепвал, а гледал право напред.

По едно време станало тъмно. „Къде съм? — зачудил се той. — Ах, това със сигурност е дело на таласъмчето! Поне да можех да зърна за последен път моята балерина...“

Още недоизрекъл тези думи — и към него се спуснал един гигантски сив плъх.

— Кой си ти? Покажи си паспорта! — развикал се той и изскърцал със зъби.

На оловния войник му примаяло от страх, но продължавал да стои изпънат като същински боец. А течението ставало все по-бързо и по-бързо.

В далечината вече се виждала светлинка — там тръбата се изливала в един огромен канал!

Изведнъж лодката се наклонила и започнала да се пълни с вода.

Оловният войник потънал до шията и бавно се спуснал към дъното.

През цялото време си мислел за прекрасната балерина и за това, че никога няма да я види отново.

Преди да се е опомнил, пред лицето му се изпречила една зъбата риба. Тя отворила уста и го погълнала!

Ох, че тъмно било в търбуха ѝ! Но войникът не се уплашил — стискал пушката и мълчал. Рибата се мятала и извивала, мятала и извивала... и по едно време се укротила.

После сякаш блеснала светкавица и някой възкликнал:

— Гледай ти! Оловен войник!

Това била готвачката, която купила рибата от един местен рибари я разрязала с ножа, за да я направи на супа.

Жената извадила оловния войник и го отнесла в детската стая.

Сложила го на масата и — о, чудо! — той се озовал на същото място, откъдето бил тръгнал! Наоколо били наредени същите играчки и сред тях била прекрасната хартиена балерина! Както и преди, единият ѝ крак бил вдигнат високо във въздуха, а поличката ѝ се поклащала от ветреца, който полъхвал откъм прозореца!

Войникът толкова силно се развълнувал, че му идело да заплаче с оловни сълзи. Но си спомнил, че това не приляга на един боец в униформа, и се овладял.

Внезапно вратата се отворила, течението подхванало малката балерина и я запратило право в камината! Без съмнение, таласъмчето от табакерата било в основата на това пъклено дело.

Войникът разбрал: още малко — и от неговата любима няма да остане и помен! Затова напрегнал всичките си сили, наклонил се и се понесъл след нея.

В първия миг усетил изгаряща топлина. Не знаел дали това е от огъня, или е от любов, но дори и в пламъците се държал като герой. Лицето му не трепнало, а очите му останали вперени в ненагледната балерина.

На другата сутрин, докато изгребвала пепелта от камината, прислужницата открила на дъното ѝ малко оловно сърце.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.